

ODE AAN DE VROUW ("Danielle")

1. Gegroet, gijlieden, hoort mij even aan,
want ook u blijkt dit liedje aan te gaan!

Het is er eentje van l'amour,
je weet wel, dat ding van toujours,
dat ooit door ieders aderen voer,
het lied van groot en klein...

Het lied waarop de ganse
mensenmeute poogt te dansen,
maar ook dat der gemiste kansen,
van chagrijn.

2. De liefde overvalt je in de wieg,
geloof je 't niet, 'k mag hangen als ik lieg!
Je dacht dat ze zich pas ontvouwde
een jaar of drie, vier vóór je trouwde,
je kreeg toch, toen je 't licht aanschouwde,
voor je pril verdriet...

een zachte vacht om bij te schuilen,
twee borsten om aan uit te huilen.
Wou jij ze voor een fopspeen ruilen?
Ik vast niet.

3. Je hebt het net als iedereen gedaan:
met vijftien ben je stil op jacht gegaan...
naar meisjes, want je had van vrouwen
nog wat schrik, net als van vrouwen.
Nu zeg je: 't zou me niet berouwen,
was het zo gebleven...
Want daar kwamen de vlagen,
de eerste en dus hard om dragen.
Voor liefde zijn niet alle dagen
even.

4. Och god, toen je van haar een handje kreeg...
Je hijgde dat je adem achterbleef.
Je hebt er wakker van gelegen,

geef toe, je kon er amper tegen,
maar eindelijk, na een dag of negen
vroeg je haar bedeesd...:
mag ik mij voortaan bij jou warmen?
Je viel haast flauw van zoveel charme.
En dan sloeg je voor 't eerst je armen
om haar leest.

5. Zo kom je in den houwelijken staat.
En 't hangt van jou af hoe 't je daar vergaat.
Een eigen wil kun je best missen,
zij zal wel voor jou beslissen.
En daar zij zich niet kan vergissen,
sta je sterk en veilig...
En, ach, je idealen,
treur nil, zij komt ze wel halen.
Haar wil is immers zeven malen
heilig!

6. En toch, je liefste is je hoogste goed.
Zij is het die je 't leven proeven doet.
Haar lichaam wekt in jou die stormen,
dat wilde, woeste, dat enorme
dronken worden van haar vormen...
dat is pas echt leven!...
En als het stil wordt daar vanbinnen,
wat strelen, zoenen, wat verzinnen,
jezelf met zacht zorg in 't minnen
geven.

7. 't Bijzonderste vergat ik haast, oei oei,
dat is het grote wonder van de groei.
Je komt het overal rond je tegen:
een plant heeft nood aan zon en regen.
Zo is het met ons ook gelegen:
't kan niet zonder pijn!...
Toch moet je maar proberen,
l' amour kan hoge toppen scheren.

Alleen niet bang zijn om te leren
samenzijn.

8. O, Prince, 'k draag dit liedje op aan jou,
maar 't was veeleer een ode aan de vrouw,
de vrouw van vreugde en van lijden,
de vrouw die we aan onze zijde
prijzen en vermaledijden,
de vrouw van houw, trouw, klauw...
Ze heet Carola, Lola
of Mariana, Nana, Dana
of Sabrina, Mina, Nina
of gewoonweg ... vrouw.

(bis) Ze heet Carola, Lola
of Mariana, Nana, Dana
of Sabrina, Mina, Nina
of gewoonweg ... vrouw.

2

'k HEB JE GEVONDEN ("Rika")

1. Van rozen en blozen en minnekozen,
als bosvoorn broos was je vacht.
Tussen tienduizend vogels heb ik je gekozen,
je droeg nog de dauw van de nacht.
Ik zei: ik wil van je houden.
Jij zei: wil je ook met me trouwen?
Zo zijn we samen de weg op gegaan
naar het land dat we droomden, te ver hier vandaan.
't Leven... was zacht.

2. Ik streeelde je haren, ik proefde je lippen
en jij, je liet me begaan.
Je dacht bij jezelf: hij kan toch niet ontglippen,
als we eenmaal vóór 't altaar gaan staan.
Ik zei: ik wil met je trouwen.
Jij zei: ik zal van je houden.

Zo werd ik van jou en jij werd van mij.
De strijd was gestreden, het zwerven voorbij,
uit... en gedaan.

3. We hebben geslapen, gedronken, gegeten,
een huis met een haardvuur gebouwd.
Maar jij vroeg te veel, ik heb je verweten,
altijd iets te heet of te koud.
Jij zei: hoe kan ik hem krijgen?
Ik zei niets, ik poogde te zwijgen.
En we bleven alleen met al ons verdriet.
We liepen te huilen, maar we hoorden het niet,
gegluisterd... aan ringen van goud.

4. Een dag van warmte, twee dagen van ijs,
harde woorden en dan weer een zoen.
Was dit wat we droomden, was dit het paradijs,
was dit, god, ons levensrantsoen?
Ik vroeg: heb ik je belogen?
Jij vroeg: heb ik je bedrogen?
Ach, we meenden het goed en we hielden van
elkaar,
alleen nog wat jong, nog niet droog in ons haar.
Er viel nog... veel te doen!

5. Dan zijn we samen de weg voort gegaan
die we jaren geleden begonnen.
Ik heb jou je vleugels weer aangedaan
en voor jou weer een liedje gezongen.
Jij zei: ik wil je vertrouwen.
Ik zei: ik wil eraan bouwen.
En tienduizend vogels vlogen voorbij,
maar eentje was anders, want eentje was jij.
'k Heb... je gevonden.

1. 'k Zet me lekker aan de dis.
Een schapenbout met boontjes
in een smoezig sausje schoontjes
in mijn body, hm, dat is

pas leven en vooraf, héhé,
zo'n wildpasteitje en daarna
soufflé au Grand Marnier, haha.
Zeg, ga je mee? - O nee, O nee!

Te veel, te vet, te dik, de hik, je vaten vol
cholesterol.

Zo vreet je je een hartinfarct. Pas op!

't Is goed, ik stop.

2. Geef dan maar een glaasje wijn.

Es lekker achterover zakken,
mondje strelen, pintje pakken,
heerlijk kan dat zijn.

Heb je zorgen, weg ermee!

Zo lichtjes in de wind geraken,
beetje paradijsje smaken...

Doe je mee? - O nee, O nee!

Gapen, slapen, mensen kraken, rijen, vrijen,
brokken maken.

Je lever en je hersens gaan eraan!

O.K., gedaan.

3. Weet je wat ik doe:

ik neem een sigaret
en trek zo'n geurig rookpakket
tot in mijn nieren toe!

Op 't werk, aan tafel, op de plee
wolkje door het neusje blazen.

Laat die predikers maar razen!

Pak er eentje mee! - O nee!

Wil je 's zwijgen, kanker krijgen, keel kapot, je
longen rot,

je aders dicht, net een skelet!

Daar gaat mijn sigaret...

4. Dan maar effe oogjes toe.

Een mens moet toch eens niksen.

Dadelijk een dutje fiksen,
anders word ik veel te moe.

'k Wurm me in mijn legerstee,
mijn voeten aan de sponde.

Wie heeft het bed toch uitgevonden!

Zalig, zeg, kom mee! - O nee!

Je zinnen lam, je leden stram, lordose,
arteriosclerose.

Rust roest, kerel, opgelet!

Ik vlieg al uit mijn bed!

5. Ik loop, ik spring, ik hijg.

mijn poriën barsten open,
mijn longen pompen lucht bij hopen,
spieren dat ik krijg!

Hop, ter plaatse, één, twee.

Aërobic, fitness, squash.

Vooruit die bal, pak aan die smash!

Doe mee, doe mee! - O nee, O nee!

Een voetbalknie, een rennersoog, een
tafeltenniselleboog,

een bloeditstorting in je dij ...

Ik hoor het, niks voor mij.

6. 'k Blijf maar liever bij mijn werk.

Zolang je niet moet doppen,

braafjes je acht uren kloppen

stelt je leven paal en perk.

Geen tijd meer om te dubben, nee.

Lekker klerken, rugje krommen.

Weg die vrije tijd, verdomme!

Je doet er toch niks mee. - O nee!

Gonartrose, coxartrose en misschien nog
werkneurose.

Een paardenstamp, een schrijverskramp ...
O mensen, wat een ramp.

7. 'k Zal me zomaar amuseren.
Er is tenslotte veel te doen
van 's morgens tot ver na de noon ...
Opnieuw een stukje nietsdoen leren.
Boeiend bezig zijn, een zee
van waar je om verlegen zat,
omdat je er geen tijd voor had.
Komaan, doe mee! - O nee, O nee!
Onproductief en lui en lomp en prompt geraak je
afgestompt.
Overspannen, onderspannen ...
Ik zal 't maar uit mijn leven bannen ...

8. Zo zie je maar, het is niet simpel:
niks is goed en alles slecht,
wanneer je voor gezond zijn vecht ...
Van drank bijvoorbeeld word je pimpel,
eten maakt je lijf kapot,
maar zeg eens, kun jij zonder?
Dat we leven is een wonder.
Jezus, wat een droevig lot!
Pas op voor dit, pas op voor dat, het is verdomme
altijd wat.
Gooi je nu maar in de goot, van leven ga je immers
dood.
Pas op voor dit, pas op voor dat, het is verdomme
altijd wat.
Gooi je nu maar in de goot,
van leven ga je ... dood.

4 OMDAT IK VAN JE HOU ("Eva")

1. Hello, mijn liefste, dit is de grote dag.
Wij kiezen voor elkaar, dat ieder 't horen mag!

Een leven vol van tederheid,
maar ook de passie om jou mag niet kwijt.
Straks word ik gek verklaard van jou.
Straks word ik gek verklaard van jou.

2. Als in de morgen de wolken log en laag
je hoofd met zorgen vullen, zal ik graag
de wind zijn, die het al verjaagt,
de harlekijn die jou tot lachen plaagt.
Ik hang de zon in huis voor jou.
Ik hang de zon in huis voor jou.

3. Er zullen dagen komen dat jij huilt om mij.
Maar wat er ook gebeure, wijk niet van mijn zij.
Jij hebt mijn dwaze streken straks wel door.
En met mijn mond tegen jouw oor
zeg ik wat liefs speciaal voor jou,
zeg ik wat liefs speciaal voor jou.

4. Er komt geen einde, liefste, er was geen begin.
Ik kende steeds jouw naam, ik draag nu steeds jouw
ring.
Geen dag mag doodgaan aan fatsoen.
Met jou blijf ik de gekste dingen doen.
Weet je, omdat ik van je hou.
Weet je, omdat ik van je hou.
Weet je, omdat ik van je hou.

5 FUGIT AMOR

Ze is weer mooi vandaag.
Haar huid werkt op mijn zinnen.
Ik wil ze hard beminnen,
maar heeft ze 't echt wel graag?

Ze doet heel gewoon voort,
terwijl ik haar verwen,

alsof ik er niet ben,
alsof ze mij niet hoort.

En hier zit het te nippen,
terwijl ze me weer wegwuift,
me vriendelijk van zich afschuift.
Zal ze dat ooit begrijpen?

Ik, die haar kwam beminnen,
mezelf opnieuw vermand,
met bloemen in mijn hand
en zij die zegt: niet binnen.

Gewoon haar rondgeloopt
vergeet ik dat zelfs ooit?
Haar geur alleen al gooit
mijn hersens overhoop.

Alles aan haar geeft jou
als man al kippenvel.
Zeg me: is zoiets wel
verstaanbaar voor een vrouw?

Het blijft dus bij het oude.
Wat was mijn stemgeluid?
Een dampvlek op de ruit.
Buiten heerst de koude.

Vertederd en verteerd,
het te grote verlangen
hield me opnieuw gevangen.
Krijg ik het ooit geleerd?

Wat in mij leeft en beeft,
ik, man van haar bezeten,
ik wil gewoon niet weten
dat zij dat zo niet heeft.

Het vuur is nu gedooft.

Mijn hersens worden nat.
Ik heb het gevoel dat
het regent in mijn hoofd.

6
ZE HEEFT HET ("Claire")

1. Ze heeft het, O ze heeft het, O ik weet het.
Ze heeft het, ook al is er niemand die het ziet.
Je denkt dat ze gewoon is, maar vergeet het!
Al praat ze en al doet ze ook zo vaak van niet,
O ze heeft het, O ze heeft het, O ik weet het.

2. Ik voel het, O ik voel het dat ze leeft:
aan haar praten, aan haar zwijgen, aan haar dromen,
aan de wijze zelfs waarop ze zich niet geeft,
me weigert in haar lijf en ziel te komen.
Ja zo voel ik, ja zo voel ik dat ze leeft.

3. Ze zegt me dat ze al bij al tevree is,
dat haar leven nog zo slecht niet is gelopen,
maar ik hoor zo dat haar ja geen ja, maar nee is
en ik voel in haar nog hunkering met hopen.
God zij dank, zo weet ik dat ze niet tevree is.

4. Ze wil van geen dwaze dingen horen.
Maar dan zie ik ze zich met plezier bewegen
en toch luisteren met grote oren,
al spreekt ze me met zoveel maren tegen.
Ja, ze wil van dwaze dingen horen.

5. Maar op een dag, ik weet het, O ik weet het,
dan voel ik hoe ze in mijn armen beeft
en met me vliegen wil, want vliegen, ja, zo heet het,
zodat ze zeggen kan: ik heb geleefd.
En dan is het goed, ik weet het, O ik weet het.

6. Ze heeft het, O ik weet het, O ik weet het.
Ze heeft het, ook al is er niemand die het ziet.
Je denkt dat ze gewoon is, maar vergeet het!
Al praat ze en al doet ze ook zo vaak van niet,
O ze heeft het, O ze heeft het, O ik weet het.

7

NOOIT NOG ZAL IEMAND VAN ME
HOUDEN ZOALS JIJ ("Nadia")

1. Ik zie je soms, nog deze morgen
stond je vóór dat uitstalraam,
je hoofd diep in je kraag geborgen.
Je naam
kwam op mijn lippen, hier vanbinnen
werd het heet. Ach, al die dingen
die ik voor me uit wou zingen!
Maar ik ging voorbij ...
Nooit nog zal iemand van me houden zoals jij.

2. Je was te braaf, te klein, jouw armen
zaten iets te eng. Ik wou
me aan een zee van vuur verwarmen.
Ik zou
op vleugels van de vrijheid zweven,
de wereld zien, het grote leven,
nemen wat jij niet kon geven
en ik ging voorbij...
Nooit nog zal iemand van me houden zoals jij.

3. Mijn handen werden stil, mijn woorden
iets te hoekig en te snel.
En als je graag wat van me hoorde,
zweeg ik als de hel.
En toch heb jij mij niet verraden,
de schuld nog op jezelf geladen,
toen ik je maande, vastberaden,

weg te gaan van mij.
Nooit nog zal iemand van me houden zoals jij.

4. De vrouw met wie ik nu mijn leven
deel, zegt vaak: ik hou van jou.
Ze poogt mijn dagen vorm te geven,
maar zij voelt niet de kou
van liefde die wordt afgewogen.
Ach, soms word ik wel eens bewogen
door dat vreemde in haar ogen,
maar dat gaat voorbij...
Nooit nog zal iemand van me houden zoals jij.

5. Ik loop in huis niet met mijn schoenen,
hang mijn jas weg in 't portaal,
kom nooit binnen zonder zoenen,
kan ik nu allemaal.
En voel ik in mij weer dat weke,
geef ik van mijn pijn geen teken.
Bang dat ook deze draad zou breken,
zeg ik: 't is goed met mij...
Nooit nog zal iemand van me houden zoals jij.

6. Maar 's avonds als de schemering
haar schaduwen werpt in ons huis,
zie ik jou in mijn mijmering.
Jij bent thuis!
Je draagt je lang gewaad, je haren
glanzend zwart en je gebaren
zeggen dat je al die jaren
gebleven bent bij mij...
Nooit nog zal iemand van me houden zoals jij.

7. Ik heb geleerd mijn lot te dragen,
mijn wel en wee, mijn zacht verdriet
door goede en door kwade dagen,
maar ik vergat je niet!
Je gaat je gang, je eigen wegen,
het ga je goed, je hebt mijn zegen,

maar kom ik je op straat weer tegen,
nijpt het toch bij mij...
Nooit nog zal iemand van me houden zoals jij.

8

IK BEN JE AL ZO LANG VERGETEN

Ach, ik ben je al zo lang vergeten,
ik weet niet eens meer wie je was.
Ik moet nu slapen, drinken, eten
en op de toekomst heffen 't glas!
Ik moet nu slapen, drinken, eten
en op de toekomst heffen 't glas.

1. Alleen, zo af en toe maar, weet je,
kruipt dat oude chagrijn in mijn vel.
Ik koester dan mijn leed zo'n beetje,
als kinderen doen, weet je wel.

Soms wens ik nog eens je te horen
en in je ogen diep te zien.
Maar ik was niet droog achter mijn oren,
dat zag je wel, of niet misschien?

Ach, ik ben je al zo lang vergeten,
ik weet niet eens meer wie je was.
Ik moet nu slapen, drinken, eten
en op de toekomst heffen 't glas!
Ik moet nu slapen, drinken, eten
en op de toekomst heffen 't glas.

2. 's Morgens kom ik je soms tegen.
Ik zeg dan: hello, goeiedag.
En daarmee is alles verzwegen
wat ik zeggen wilde en niet mag.

Overdag zo wil het wel eens nipjen.
De muren vragen waar je bleef,

voel ik mijn vingers dan soms grijpen
naar de dingetjes die je me schreef.

Ach, ik ben je al zo lang vergeten,
ik weet niet eens meer wie je was.
Ik moet nu slapen, drinken, eten
en op de toekomst heffen 't glas!
Ik moet nu slapen, drinken, eten
en op de toekomst heffen 't glas.

3. 's Avonds wil het wel eens gebeuren
dat dat wee gevoel komt voor een vrouw.
Dan neem ik de gitaar, sluit de deuren
en vind een vluchtig liedje uit, voor jou.

Plots voel ik het dan, ik verwacht je.
Heel even zijn mijn ogen nat.
Nee, huilen doe ik niet, wat dacht je?
Ik wou maar dat je bij me zat...

Zie je, zozeer ben ik je vergeten,
ik weet niet eens meer wie je was.
Ik moet nu slapen, drinken, eten
en op de toekomst heffen 't glas!
Ik moet nu slapen, drinken, eten
en op de toekomst heffen 't glas.

9

LA PEAU DOUCE

1. Ik zit hier en ik zit hier goed,
mijn glas nog tot de rand gevuld,
vol goeie moed en vol geduld
te wachten op wat komen moet.
De schuimwijn laat ik vlot terzijde.
Die kan een ander gaan verblijden.
Een pint is voor mij duur genoeg.
Tenslotte kom ik daarvoor niet naar deze kroeg!

2. Ik kijk eens stiekem om me heen.
De meesten van mijn jaren, schat ik.
Het helpt me te beseffen dat ik
Niet opval. Jongeren zie ik geeneen.
Die zoeken andere manieren
om een meisje te versieren.
Voor dit ontbreekt het hen aan poen.
Geef toe, het is voor ons nog nauwelijks te doen!

3. Ze weten hun muziek te kiezen.
Ze vult de ruimte grandioos.
Ik denk: bestemd om argeloos
je hoofd en geld te doen verliezen.
Een warm tapijt, de muren mauve,
fosforlicht onder en boven,
wat meisjes mannen aan 't bespelen...
de weekmakende wijding van bordelen!

4. Het is zo ver, de klanken deinen
weg vóór ze zijn uitgespeeld.
Het licht gaat uit, alsof er echt iets scheelt.
Ik hoor, terwijl de spots verschijnen:
Mesdames, Messieurs, je vous présente...
van exotique et belle et ravissante
en meer dan je per slot moet weten.
Haar naam is ... god, ik ben hem al vergeten!

5. Daar is ze dan, een beetje schuchter
lijkt ze wel en vol fatsoen.
De kleurenmolen begint groen
en blauw en rood en zo te strooien. Nuchter,
koel, getimed, haar eerste passen,
ingetoomd, bijna surplace.
Ik merk: ik hou mijn adem in.
Mijn god, en dit is nog maar het begin!

6. Een ranke, rijzige gestalte
- ik schat ze haast zes ellen groot -

in schapenvacht, als enig bloot
haar hoofd en benen. Maar kijk, al te
klaar wijst ze met vloeiende
gebaren waar ze onder groeiende
suspense straks wat zal doen vallen...
En waarvoor we hier toch zitten met z'n allen!

7. Een ander ritme, meer met schokken,
disco van het beter soort.
Ik zet me recht, nu gaat het voort!
Haar lijf en leden wringen, snokken.
Met al haar delen veert ze
ritmisch op en neer, dan keert ze
plots haar rug naar ons, een kleine
ruk: ze doet het eerste ding verdwijnen!

8. Daar is ze weer en face. Even
toont de schapenvacht een buik
en borsten. Naar aloud gebruik
wordt niet veel ineens prijsgegeven.
Maar wat zie ik, heel verrassend:
met een verkrampde lach grimassend
ontwijkt ze onze indringendheid.
Dit is verdomme schroom, zeg ik, verlegenheid!

9. Opnieuw haar rug en, ik geloof,
haast ongemerkt, maar resoluut
vliegt daar het tweede attribuut.
En langzaam, langzaam gaat de schapenvacht
omhoog...
Ik huiver, wondermooi is dat.
Steeds hoger, hoger, kijk, ik had
gelijk: het slijpe is verdwenen.
Alleen een lintje van haar kruis tussen haar benen!

10. En face, de vacht glijdt van haar buik.
Daar staat ze in haar velletje.
Een blinkend bagatelletje
bedekt nog net haar rozenstruik...

De heren doen of 't hen geen vin
beroert, maar 'k voel de spanning in
hun benen en vooral ertussen.
Mijn god, wie zal hen vannacht moeten blussen?

11. En kijk die huid: zoals gezegd,
wat vreemd, café-au-lait bijna,
alsof men er wat chocola
heel dunnetjes had opgelegd.
Een beetje dag, een beetje nacht,
een beetje wild, een beetje zacht,
een kruising tussen stad en brousse.
Zei de stem daarstraks ook niets van “la peau
douce”?

12. Ik voel het, ik word week vanbinnen.
Tenslotte staan wij machteloos
vóór zoveel schoons en achteloos
hoor ik mezelf wat liefs verzinnen.
Je kan het aan geen mens vertellen:
mon dieu, que tu es belle!
En boven starend steeds die ogen,
alsof ze onze blikken niet gedogen...

13. Ze prutst weer wat, een laatste stoot.
We krijgen alles, alles zeg!
En ook de schapenvacht vliegt weg.
Kijk, heel haar venusheuvel bloot.
Dwaas, zeg niet dat het je niet raakt.
Zo braaf, zo broos, zo weerloos naakt.
Uit, met d'r schaap, dat daar nog lag,
verdwijnt ze snel. Dag vacht, dag la peau douce,
daag...

10 MIJN ZOON

1. Ach, trek nu maar het leven in,
mijn zoon, 'k hou je niet tegen.
Al wordt het wennen in 't begin,
we vullen wel dat lege.
Maar als het niet te erg is, hoor
die ouwe van je effe aan.
Tenslotte is ie jaren voor
jouw tijd hetzelfde pad gegaan:

van anders, mooi en groot en fijn,
van tederheid en houden van,
een goed mens en tevreden zijn,
kortom, van alles wat niet kan.

2. Het allereerst komt geld en goed,
denk niet dat je 't kunt missen.
Geen nood, zij zegt wel hoe het moet
of 'k zou me sterk vergissen.
Des morgens ga je welgezind
de deur uit en je werkt non-stop,
zo til je voor je vrouw en kind
de levensstandaard telkens op.

Spelen, spreken, dat is mis,
maar oortjes open, mondje dicht,
luisteren en zwijgen is
je eerste echtelijke plicht.

3. Dan komt het mooie woordjes geven,
zo van hoe groot, hoe lief, hoe goed
het voor je is naast haar te leven
en wat zij voor je doet.
Maar laat het bij een zoen, een woord,
want als je met je jong geweld
wil spelen, stoeien enzovoort,
dan ben je op slag uitgeteld.

Dus laat je niet te gauw verhitten:
een meisje is fragiel en kuis.
In plaats van aan haar lijf te zitten,
kerel, hou je handen thuis.

4. Er hoeft ook wel gevrijd te worden.
Hoe kom je anders aan een kind?
Maar ook in bed hoort wet en orde!
Verzin eer je begint.
Je zit niet in een seksboetiek,
de Paus zegt: de pil niet, hé.
Hoe heet ie weer, die encyclick?
O ja, Humanae Vitae.

Dus weg dat bloot gedraai, gekeer!
De liefde' is metafysisch,
terwijl, och god, zo'n jongeheer
tenslotte toch maar vies is.

5. Dat alles maakt je leven tot
iets schoons en iets heel simpels.
Gehoorzaam je aan haar en God,
verloopt het zonder rimpels.
En voel je soms dat darteel,
zij brengt je wel weer in de rij.
Je kunt wat tegenspartelen,
maar aan het eind wint zij.

Geloof me, want ik weet het best:
naast haar ben je een grote nul.
Verdien de kost en al de rest
is flauwekul.
Geloof me, want ik weet het best:
naast haar ben je een grote nul.
Verdien de kost en al de rest
is flauwekul.

11 CECILIA

1. Cecilia, ik zag ze komen
terug uit haar verre, vreemde land.
Ze liep wat moe onder de bomen,
ze had vier ringen aan d'r hand.
Cecilia, ze had vier ringen aan d'r hand.

2.A
Cecilia, kom met ons dansen,
reik ons je hand, kom in de kring.
Je loopt maar door, verspeelt je kansen
langsheen de draden van herinnering.
Cecilia, de draden van herinnering.

2.B
Ach, vrienden, 'k zie al tot het ochtendgloren
schimmen dravend rondom vuren. Wacht
niet op mij, ik zal weerom horen
gestamp van laarzen in een lege nacht.
Weerom horen gestamp van laarzen in een lege
nacht.

3.A
Cecilia, kom met ons drinken,
lach met ons mee, zing en zuip je eens blauw.
Je dreigt steeds dieper weg te zinken
en 't leven is echt niet zo grauww.
Cecilia, het leven is echt niet zo grauww.

3.B
Ach, vrienden, wat kan drinken baten?
Tegen haat en hoon bestaat geen kruid.
Het zingen, roepen, lachen laat een
bloedend spoor van striemen op mijn huid.
Lachen laat een bloedend spoor
van striemen op mijn huid.

4.A

Cecilia, kom, kniel een stonde.
God is barmhartig, wat Hij ook doet.
Zijn wegen zijn niet te doorgronden,
je pijn en leed zijn voor je goed.
Cecilia, je pijn en leed zijn voor je goed.

4.B

Ach, vrienden, spaar me jullie mooie woorden
van God is zo groot en wij zijn klein.
Ze troosten niet, ze boren door de
weke wand rondom mijn oud chagrijn.
Boren door de weke wand
rondom mijn oud chagrijn.

5.A

Cecilia, kom in mijn armen,
ik zal je een goede minnaar zijn.
Ik zal je huid, je hart verwarmen
en ik zal je noemen: liefste mijn.
Cecilia, ik zal je noemen: liefste mijn.

5.B

Ach, mag ik heel dicht bij jou wonen,
in jouw armen schuilen voor de kou,
de angst, de pijn? Ik zal je tonen
wat het zeggen wil: ik hou van jou.
'k Zal je tonen wat het zeggen
wil: ik hou van jou.

6. Cecilia, ik zag ze komen
terug uit haar verre, vreemde land.
Ze liep wat moe onder de bomen,
ze had vier ringen aan d'r hand.
Cecilia, ze had vier ringen aan d'r hand.

12

ZIE JE DIE MENSEN ? ("Arvid")

1. Zie je die mensen, ze zijn er om jou
stiekem bij hen in te lijven.
Je denkt, ze zijn braaf,
ze zien me zo graag,
maar dat zal zo niet blijven.

2. Nu zeg je nog niks, je slaapt wat en huilt.
Maar straks moet je mede zingen.
Ach, laat ze maar razen,
maar 't koor van de dwazen
mag jouw stem niet verdringen.

3. Je zult straks wel zeggen: waar gaat het naartoe?
en je blijft nog met moeite boven.
De wereld is rot
en de mensen zijn zot.
Maar blijf er toch in geloven!

4. Wees maar niet bang, je zult nog staan zien
van mensen die jij beminde.
Nee, muis er niet uit,
kruip onder hun huid.
Daar zul je wel warmte vinden.

5. Ons, groten, zul jij nog kwaad bezien:
wat hebben ze mij te leren?
Ach, oordeel ons niet,
want, zoals je ziet,
we hebben toch willen proberen.

6. Bloemen en vogels en regen en zon
zullen jou altijd mogen.
Je hoeft zelfs misschien
maar rond je te zien,
te kijken met grote ogen...

1. Je zegt: ik heb zo graag dat je me aankijkt.
 Je zegt: je zachte glimlacht doet me goed.
 Het is, zeg je, alsof je blik de zon is,
 die me streelt, me kust, me zachtjes smelten doet.
 En ik, ik zeg: voor mij ben je de mooiste.
 Ik kijk naar jou als was je pas mijn bruid.
 Maar mijn ogen glijden langs je naar beneden.
 Met mijn ogen... kleed ik je al uit.

2. Je zegt: ik heb zo graag dat ik je stem hoor.
 Je zegt: ik wil maar dat je met me spreekt.
 Je woorden, zeg je, zijn als malse regen,
 die langzaam aan mijn huid, mijn hart doorweekt.
 En ik vertel je doodgewone dingen.
 'k Hou van jou, ik zeg het honderduit.
 Maar mijn lippen willen méér dan met je praten,
 in gedachte gaat mijn mond al langs je huid...

3. Je zegt: ik voel me zo graag heel dicht bij je.
 Je zegt: het doet me goed als jij me streelt.
 Het is alsof je handen warme wind zijn,
 die met mijn huid en met mijn haren speelt.
 En ik, ik leg mijn arm over je schouder.
 Ik fluister dat ik graag je haren ruik.
 Maar ik voel de rusteloosheid in mijn handen.
 Ze willen naar je borsten, naar je buik...

4. Jij, je bent voor tederheid geboren.
 Een woord, zeg je, een blik, een klein gebaar...
 dat zijn de dingen die jouw hart bekoren.
 Ik weet het wel, ze wegen niet eens zwaar!
 En ik sta daar maar steeds naar jou te grijpen
 in plaats van je wat zachtheid te betonen.
 Ach, sorry, liefste, dat moet je begrijpen,
 want dat ... zijn de hormonen.

Weet je wat het is
 vanbinnen,
 je te beminnen,
 terwijl je als een vis
 door de mazen van
 mijn woorden
 glipt naar oorden
 waar ik niet komen kan.

Ik weet het, liefste, ik
 ben de onrijpe,
 die jou ook grijpen
 wou met vuige vingers dik.

Maar laat het aan je hart niet komen,
 mijn wonden helen,
 ik zal je strelen
 als tevoren, in mijn dromen.

Ik heb je daar al vaak ontmoet,
 je bent er enig.
 Met je lenig
 lijf leer je me dan hoe goed
 het is jouw mond te smaken,
 je handen
 en de randen
 van je vacht, die ik dan zacht mag raken.

Maar dan, bij het ochtendgloren
 ben jij d'r niet
 en mijn verdriet
 is weer zo groot als ooit tevoren.

Hier is wat ik loop te zoeken:
jou mee te dragen
zonder vragen,
zonder hoop, zelfs zonder vloeken.

15

EEN TOFFE KEREL

1. Er was eens een toffe kerel,
die kon fluiten als een merel
en heelder dagen liedjes zingen,
zij het vaak van dwaze dingen.
En ie kon zo vertederd zijn
door iets wat zacht was, lief en fijn,
en leek het nog van ver maar sexy,
liep ie al met een erectie.
Maar 't strafst van al, als de wind meezat
en zijn vrouw het niet te wee had,
door snel achterwaarts te schrijden
en dan zodanig zijn beide
schouderbladen los te werken
dat ze dienst deden als vlerken,
steeg ie op, soms mijlen hoog.
Niet te geloven, maar ie vloog.

2. En dikwijls - 't liefste wat ie dee -
nam ie zijn vrouwtje met zich mee.
Het was niet mak'lijk, maar het ging.
En als ie dan daarboven hing
met aan één been een touwtje
en daaraan bengelend zijn vrouwtje,
wees ie: kijk, de zon in 't water,
't gras, de grond, de bomen, 't staat er
allemaal voor ons en ginder,
lachte ie - je zou voor minder -
wriemelend tussen hun huizen,
de mensen, kijk, net grijze muizen!
Zij zei: ja, terwijl ie wees,

maar eig'lijk had ze hoogtevrees
en dacht: het is toch niet gezond,
zo met je voeten van de grond.

3. Ze trok naar een eerwaarde pater
en zei: 't is met het oog op later,
voor de kinderen en zo
is dit een te groot risico.
't Lijkt me meer iets voor een dokter,
zei de pater, want wat lokt er
nu een man steeds weer naar boven?
Misschien is zijn geest gekloven
of heeft ie albumin' in 't water,
weet ik veel, aldus de pater.
De dokter zei: 't is gauw gebeurd,
als je 's iets op zijn rug bespeurt,
snij 'k het weg met per abuis
een stuk van zijn vliegpees inclus.
Ze zei wat later: jammer, schat,
en dat voor een banale wrat!

4. Het was wel wennen aan de grond.
Hij werd zelfs ietwat grijs, maar vond:
als je jezelf maar niet wou geven,
viel er toch wat te beleven.
Hij kon, zoals de vogels buiten,
niet meer vliegen, maar wel fluiten!
En ie floot, de ganse dag
soms en vooral als ie haar zag.
Hij liep dan over van affectie
met zo'n kei van een erectie,
maar dat vond zij niet plezant,
om eerlijk te zijn, ambetant.
En ook de pater zei: mijn kind,
hoor es wat ik ervan vind,
het is onzedig, al dat fluiten,
vraag je arts dat weg te spuiten.

5. Het werd geen spuitje, maar wat poeder op zijn lippen. Als een moeder vroeg ze 's morgens: heb je pijn? Dan haal ik wel een medicijn. Nee, zei ie, gewoon een ramp: als ik nu fluit, krijg ik een kramp. Hij was ervan terneergeslagen, maar na amper veertien dagen wist ie zich goed te herpakken. Hij zei: ik laat de moed niet zakken. Ik ben, al zie ik harder grijs, Nog letterlijk niet van de wijs ... En hij de hele dag maar zingen, zoals gezegd, van dwaze dingen. ... Enfin, om kort te gaan, het was niet meer om uit te staan.

6. De pater zei: kind, moet je 's horen, dit is iets voor neus-keel-oren. De specialist zei: 't zijn poliepen, 'k zie het al, u bent dat type. 't Was niks en in een handomdraai had ie een stemband mee te graai. Al wild' ie voortaan ook maar effe, hij kon zijn stem niet meer verheffen. Nu was 't voor goed gedaan met zingen. Hij kon zijn tranen niet bedwingen. Maar een mens leeft maar één keer, dus kop omhoog, al doet het zeer. Tenslotte is er nog de vrouw en dat grijpt toch het diepst in jou. En bij dit stukje introspectie voeld' ie alweer een erectie.

7. Hij wilde haar nu altijd strelen, maar een vrouw gaat dat vervelen: zo altijd achternagezeten en waarvoor, Joost mag het weten. Ze ging te rade bij de pater. Die zei: neem een psychiater. Gestalt of psycho-analyse of Rogers zelfs, hij moest maar kiezen... En na een therapieprocessie was ie vrij van zijn obsessie. Hij zag nu gans grijs, muizengrijs, maar voelde zich, naast oud, ook wijs. En wat gewerd er van zijn vrouw? Die vond het leven ineens flauw. Ze wist niet meer wat aangevangen en heeft zich op een nacht verhangen.

8. Hij was er niet van aangedaan - na therapie kun je dat aan! - en verder leven met zijn kroost was voor een man als hij een troost. Want 's avonds aan zijn kindertjes verteld' ie over vlindertjes of bijtjes of ik weet niet wat, maar altijd iets dat vleugels had, en als om ze in slaap te wiegen, van de tijd dat ie kon vliegen: hoe goed het daar was, alleen of met hun mama aan zijn been en hoe de mensen rond hun huizen wriemelden als grijze muizen ... En wat was nu zijn groot verdriet? Zijn kindertjes geloofden 't niet.

WAAROM WIL IK NIET ZINGEN?

Waarom wil ik niet zingen?
 Het lied onder mijn hersenpan
 is stom. Moet ik dan leven van
 een slok herinneringen?

Waarom schop ik de steen
 niet weg, die plotseling al grijnzend
 vóór mijn voeten ligt. Peinzend
 zoek ik om me heen

de weg die ik niet vind.
 En in de ogen die graag lachten
 zit een regenbui te wachten
 op de westenwind.

Waar blijft de wind dan toch?
 Ik wil gedreven worden, zeilen
 op een zee van zon met mijlen
 zeeschuim in mijn zog.

Wat is het om gods wil
 dat mij de zeepbel na doet staren
 die geen mens voor mij kan sparen?
 Wat maakt mijn stormen stil?

Is het het kind in mij?
 Is het, wil ik de goden vragen,
 de eerste van ook mijn tien plagen?
 Of is het, kortweg, jij?

Hier zijn mijn handen, kijk!
 Ze zochten iemand om te strelen.
 Mijn hoofd, mijn huid, mijn hart, mijn hele
 wezen, wachtend lijk ...

een smeulvuur om een vrouw
 de warmte en het licht te geven
 die ik in mij voelde leven...
 wachtende op jou.

Mijn handen zijn geen klauwen.
 Ik weet, al doet het me verdriet,
 jouw leven is het mijne niet.
 Ik bind je met geen touwen.

Ik vraag ook niets, een woord
 misschien om er doorheen te komen.
 Ik wil niet stikken in mijn dromen,
 ik wil voort...

17

EEN MAN, EEN VROUW ("Marleen")

1. Saam op weg, een man, een vrouw,
 wie z'ook mogen zijn.
 't Eeuwige ik hou van jou,
 rozengeur en maneschijn.
 't Smelten in zijn armen,
 een hand die vragend streeft.
 't Grenzeloos verwarmen,
 't ouwe trouwe beeld!

Altijd opnieuw verovering,
 een woord, een klein gebaar.
 Altijd opnieuw betovering,
 twee lijven in elkaar...

2. Saam op weg, een vrouw, een man,
 waar z'ook mogen wonen.
 Alsof het niet anders kan,
 de wet van de hormonen.
 Hij denkt: wat een reuzegriet,
 'k voel me dronken worden.

Zij denkt: nee, ik geef me niet
voor de goede orde!

Zo wordt ie de les gelezen,
heerlijk onverwacht.
Toegelaten, afgewezen...
Wie heeft er de macht...

3. Saam op weg, een vrouw, een man,
't eeuwenoud gebruik.
't Even oude wonder van
de steeds maar dikker buik.
Duwen tot het hoofd er is,
haar hand in de zijne.
't Schoonst in 's mensen heugenis,
huilen om het kleine

ding dat weldra loopt en praat
en groot wordt, iets te snel,
en op een dag de deur uitgaat,
een vluchtig dankjewel...

4. Saam op weg, een man, een vrouw,
de armen in elkaar.
Van ver gezien lijken ze gauw
vermolten tot een paar.
Maar dan een woord, een blik, een snik...
Een tikkeltje gemeen
vecht ieder voor zijn eigen ik.
Met twee en toch alleen...

Zevenmaal hetzelfde zeggen
en niet worden verstaan.
Misschien de moed om bij te leggen,
er nog een keer voor gaan...

5. Saam op weg, een man, een vrouw,
werkend voor een kind,
voor geld en goed, in houwe trouw.

Niets dat sterker bindt.
Maar dan komt er die andere man,
met wie ze praten kan.
Of dan komt er die andere vrouw,
die geeft wat zij niet geven wou...

Woorden van verbittering,
het eindeloos verdriet.
Je dacht al dat het niet meer ging
en dan het: ik verlaat je niet...

6. Saam op weg, een man, een vrouw,
naar de eeuwigheid.
't Klinkt toch van ik blijf je trouw
tot de dood ons scheidt.
En komt dan ooit het uur van
adieu, vaarwel voor goed,
vraag je aan je buurman,
dood, waarom dit moet...

Leven in vertwijfeling,
het huizenhoog gemis,
de balsam van herinnering,
die gebleven is...

7. Saam op weg, een man, een vrouw,
wie z'ook mogen zijn.
't Eeuwige ik hou van jou,
rozengeur en maneschijn.
't Smelten in zijn armen,
een hand die vragend streelt.
't Grenzeloos verwarmen,
't ouwe trouwe beeld!

1. 'k Beloof niet meer zo zot met je te praten:
van lief en poes en schat, kom hier, dat ik je!
En ook die clownenstreken zal ik laten
van 'k draai je, 'k keer je, 'k nijp je, 'k bijt je, 'k lik
je.

'k Beloof je niet meer onverwachts
te graaien naar je borsten of je dijen.
Voortaan zal ik alleen maar 's nachts
mijn handen laten gaan naar die contrijen.
Tenminste als de vaak je nog niet plaagt
en jij me d'r nadrukkelijk om vraagt.
Wil je dan - ik zal daar mijn woord op geven! -
met me verder leven?

2. 'k Beloof je niet meer zo dikwijls te vragen
de kleren die ik 't liefste zie te dragen.
En ik zal me dwingen zelf niets meer te kopen
waarmee jij dan aan je lijf moet lopen.
Je hoeft ook echt niet meer voortaan
iets uit te doen te mijner ere
of de vernedering doorstaan
je lijf en lee aan mij te presenteren.
Als ik die gekke levensstijl herzie,
mijn blikken intoom en mijn fantasie,
wil je dan - zo is 't toch in orde? -
met me oud worden?

3. 'k Beloof je dikwijls bij de hand te nemen
en wat te zwerven langs de uitstralamen
en, bomend over andermans problemen,
op een terras te landen, wij twee samen.
'k Zal met jou ook vaak uit eten gaan
en 'k bied je aan het eind dan vuur en koffie aan.
En af en toe eens op visite,
niet bij om 't even wie, maar de elite.
'k Zal slechts op jouw verzoek wat verder kijken

en met mijn vingers verder reiken.
Mag ik dan nog wat met je in de boot gaan
en zo ... zachtjes doodgaan?

19

ONAN

1. Wil je weten, beste mensen,
hoe het mij verging
met mijn daden, dromen, wensen
van liefde, wel, dan zing
ik deze voois voor jullie allemaal.
'k Zal mijn keel goed schrapen.
Want al is 't alleen maar mijn verhaal,
er valt voor elkeen wat te rapen,

tenminste als je man bent, want
er zit voor jou in liefdeland
vaak veel verdriet.
Welnu, dit lied
toont dat het an-
ders kan.

2. 'k Wil, zoals 't hoort, beginnen bij 't begin:
het meisje van mijn dromen,
Caroline, zat met mij niets in,
negeerde mij volkomen.
'k Begreep er toen, mijn God, geen snars van, maar
het is goed uit te leggen:
dat ik ze zo graag zag, heb ik haar
nooit luidop durven zeggen.

En dit is dan meteen een eerste feit
waaronder je als man vaak lijdt:
je breekt je hart
van liefdesmart
en zij, zij ziet
het niet.

3. Toen, toen kwam Gudule,
une jolie jeune Française.
Maar als ik vroeg: Gudule, zullen
we 's faire l'amour, dan zei ze:
pas aujourd'hui, mais misschien morgen,
want altijd was er wat:
een kramp of vaak of moe of zorgen
en dus ging telkens net niet dat ...

Ze kon niet tegen vuil manieren doen,
dus bleef het zedig bij een zoen.
In 't minnekozen
was ze niet
pour la petite
chose.

4. Maar Sonja, dat was pas een hete.
Ik weet het toch best, daar
ze me van hartstocht heeft gebeten,
maar ik zeg niet waar.
Ik kon mijn oren niet geloven,
als ze zei: jij mag het doen.
Maar d'r man had iets gesnoven
en uit was onze honeymoon.

Ik kreeg de bons. OK., ze was getrouwd,
maar, zeg eens, was dat soms mijn fout?
Zo zie je maar,
als 't klikt met haar,
dan is ze vast
verpast.

5. 'k Heb dan zo op straat maar lopen
te zoeken naar een liefde,
want liefde, hoord' ik, kun j' al kopen
voor anderhalf blauw briefje.
'k Vond Karin een intelligente
- zelfs Freud gooide z' er tegenaan! -
maar ik een druiper, zij de centen ...
Z' had niet eens alles uitgedaan.

Ook dat schuif ik nu resoluut opzij.
Er schort iets aan de maatschappij:
het is zo'n vrouw
echt niet om jou,
maar om je poen
te doen.

6. Nee, liefde, dank je, dat is niet voor mij
te krijgen of te kopen.
Al ben ik zeker niet in fout, maar zij,
gedaan met blauwtjes lopen.
En zeg je: hé, dat is ook mijn geval,
moet je 's de Bijbel lezen.
En heel die vrouwelijke poespas zal
je in 't vervolg een zoreg wezen ...

Want als het komt, doe je wat Onan dee:
je laat te land, te lucht, ter zee
gewoon maar zo
je spermato-
zoïden
vlieden.

20

VRIJHEIDSLIED

1. Ze is nu weg.
Niet te geloven, zeg,
hoe ik op slag mijn tijd verspil.
Ik doe het raam dicht, als ik wil.
2. Ik sta me buiten uit te rekken
en hoef daarbij geen uitleg te verstrekken.
Ik kom weer binnen en ik fluit
en niemand zegt: je schoenen uit.
3. Ik zit domweg te wachten
op zo'n grootkosmische gedachte
zonder terstond tot de orde
geroepen te worden.
4. Je houdt het niet voor mogelijk
wat zo'n ongelijk
eilandje leven zonder haar
in je tweee brengt, raar maar waar.

21

WIEGELIED VOOR EEN JONGETJE ("Ragnar")

1. Slaap jij maar, klein ventje,
slaap jij nu maar zacht.
Buiten komt de lente,
die heeft op jou gewacht!
Gewacht met al zijn bloemen,
te veel om op te noemen,
en bijtjes die maar zoemen...
Slaap jij nu maar zacht.
2. Slaap jij maar, klein ventje,
slaap jij nu maar stil.

Je papa, die verwent je
zo veel als jij maar wil.
Hij zal jou altijd dragen,
je moet het niet eens vragen,
misschien hooguit wat zagen...
Slaap jij nu maar stil.

3. Slaap jij maar, klein ventje,
slaap jij nu maar diep,
diep onder je tentje.
Je mama is hier, piep,
om altijd bij te schuilen,
verdrietjes uit te huilen,
of zomaar wat te pruilen...
Slaap jij nu maar diep.

4. Droom jij maar, klein ventje,
maar droom nog niet van straks.
Want straks, wie weet, dan ben je
misschien moedig, misschien ook laks,
misschien blind onder zienden,
misschien krijg jij van vrienden
loon dat je niet verdiende...
Droom nog niet van straks.

5. Droom jij maar, klein ventje,
droom jij nu maar zacht.
Bijvoorbeeld van de lente,
die op jou nu wacht.
Wacht met al zijn bloemen,
te veel om op te noemen,
met bijtjes die maar zoemen...
Droom jij nu maar zacht.

1. Kom, word wakker, wrijf de dauw uit je ogen.
 Hé, sta op, schud de rijm van je vacht.
 De morgen is geboren,
 de dag kruipt uit de nacht.
 Hoor je niet hoe de vogels om je zingen?
 Zie je niet hoe de zon al naar je lacht?
 Voel je niet vanbinnen
 dat alles op je wacht?

Jij komt ons geven de lente, het leven,
 van jou staat geschreven:
 het licht, de lucht, de zon, de bron ...
 van alle kracht.

2. 'k Zie je al door het lentelover dwalen,
 een bloem in je haar en een krul in je staart:
 prinses uit de verhalen,
 een koninkrijk ben je waard!
 En ik poog de kortste weg naar jou te banen.
 'k Zwier je na in een duizelende vaart
 aan takken en lianen,
 pak je bij je staart!

Dan sla ik meteen mijn klauw om je heen.
 Als jij is er geeneen
 op Gods heerlijk, dwaze, paradij...
 selijke aard.

3. Dan voer ik je mee naar de toppen van de
 bomen,
 'k stoot de luidste kreten uit mijn keel,
 vertel je van mijn dromen,
 mijn wereld wordt je deel.
 We dansen een apentango op de takken.
 Jij schatert het uit, terwijl ik met je speel.

Plots grijp ik je te pakken.
 'k Wil je dan ... geheel.

Al spartel en kiff je, 'k neem je apenlijfje,
 'k maak je mijn wijfje.
 Jij bent mijn eten, drinken, ach ...
 jij bent zoveel.

4. Daar sta 'k je dan in mijn knuisten te omknellen.
 Een ogenblik weet ik niet wat ik zeggen zou.
 Maar dan ga ik vertellen
 hoeveel ik van je hou!
 En als je droef bent, bang, of zin hebt om te pruilen
 of de voorjaarsavond overvalt je met zijn kou,
 dan hoeft je niet te huilen,
 dan zal ik wel voor jou ...

je bedstee schikken, je vlooiën pikken,
 je wonden likken.
 Want jij bent toch mijn liefste, jij ...
 mijn apenvrouw.

5. En terwijl jij inslaapt, lig ik steels naar jou te
 gluren.
 'k Snuif me 'n roes aan de geuren van je huid.
 'k Wou dat dit kon duren ...
 God, maak het nooit meer uit!
 Dan laat ik zachtjes één poot langs je heen gaan,
 betast schroomvallig de vormen van je huid,
 druk je dan heel minzaam
 een zoen vlak op je snuit!

En ik wil je noemen
 de mooiste der bloemen,
 je schoonheid roemen,
 mijn zachte, warme, wilde, wijze ... lentebruid.